

FOTÁ~K - 110

Pondělí, 25 duben 2016

Je lidových šest hodin ráno a z mého slastného spánku v dřátské posteli v pokojíku má probouzí pÁ™ibliÁ¾ující se cupitání z chodby, která vede do loÁ¾nice. Dřám, Á¾e se nic nedÁ¾e a snaÁ¾ím se urychleně znovu usnout. Cupitání náhle pÁ™ehlušuje zvuk dutého nárazu. Chvilku je ticho. Pak pÁ™ichází Á™ev a celým bytem prostoupí dřátský ryk: "Mamíí, mám bebíí... PloÁ• tady máte tu zeÁ•?"

ÁEenÁ•k narazil do zdi. Paráda. Získal jsem trochu Á•asu. Tento darovaný Á•as vyuÁ¾ívám ve svÁ™j prospÁ•ch a daÁ™t usnout. Nespím však dlouho. ÁEenÁ•k byl Natašou ukonejšen a jiÁ¾ se chystá opÁ™t do pokojíku zpÁ™íjemnit mi probuzení. Zrovna se mi zdá slastný sen, Á¾e spím, kdyÁ¾ tu jsem zuÁ™ívÁ¾ vyrván ze spárÁ• blahodárného spánku hlasitou zmatenou hudbou a falešným zpÁ•vem. "Skákal pes ples oves," rve mi po ránu uši má™j potomek. ÁEenÁ•k je zlatíÁ•ko. Vytáhl si svoje elektrické piáno, ze kterého jsem v noci chtÁ•l vytáhnout baterky, ale tradiÁ•nÁ¾ na to zapomná•l, sedí vedle má• na posteli, mlátí do kláves a hlasitě zpívá. MoÁ¾ná je to malý uzlíÁ•ek štÁ¾ ale razanci hlasu si nezadá s vychlastaným rockerem po odvykaÁ•ce. Do toho ta zmÁ•Á¾ zvukÁ•, vycházející z piana. ZnavenÁ¾ a s nabíhající ranní migrénou rozlepím oÁ•i a poÁ•astuju ho pohledem Á•lovÁ¾ka, který to má uÁ¾ za pár. ÁEenÁ•k pÁ™ zpívat, vezme piano, zaÁ•ne má• s ním mlátit po hlavě a provolává: "UÁ¾ je láno. Vstávej. UÁ¾ je láno." Jen stÁ•Á¾í bych si umÁ•l pÁ™edstavit lepši ranní budíÁ•ek. MoÁ¾ná ještÁ¾ tak švihnutí Á™etÁ¾zem pÁ™es varlata by to m pÁ™ekonalo. NeÁ¾ se staÁ•ím probrat a zaÁ•it dítě vychovávat, protoÁ¾e táta se pianem nemlátí pÁ™eci, mladej se slovy, dneska nejde do školky zdrhá zpÁ™t do loÁ¾nice. Tak jsem tam rozespálý, zmlácený a obohacený o kulturní záÁ¾itek v sedě na dřátské posteli a pÁ™emýšlím, co se to všechno stalo. Byla to tradiÁ•ní noc. ÁEenÁ•k byl uspán v pokojíku. Kolem pÁ™noci pÁ™mišel k nám do postele, prozradil mi, aÁ¾ jdu pryč, Á¾e nemá rád tátu, lehnul si na moje místo a já jsem byl vyslán spát do pokojíku. Je to jiÁ¾ takový folklor. ÁEenÁ•k pomalu pÁ™ebírá mou roli po boku Nataši a stává se mým otcem. Já naopak v rodinné hierarchii stále klesám. UÁ¾ to vypadalo, Á¾e níÁ¾ jít nemáÁ¾u, ale mám solidní nábh•lnit v rodině funkci akvarijní rybky, která aÁ¾ lekne, tak se prostě bez velkých cavykÁ• spláchně do záchoda. Cestou do pokojíku jsem si byl obhlédnout záchodovou mísu, abych vÁ•dÁ•l, co má• Á•eká a následně zalehnul do dřátské postele. Asi bude potÁ™eba koupit vÁ•tši dřátskou postel, protoÁ¾e z této mi Á•ouhají nohy a pokud vám z postele Á•ouhá nějaká Á•ást tÁ¾la, tak vám ji ukousne bubák, který je pod postelí. To ví pÁ™ece kaÁ¾dý. Navíc to oÁ•ividně bude uÁ¾ moje postel na doÁ¾ivotí, takÁ¾e, co bych si nedopÁ™ál. Ráno potom ÁEenÁ•k vÁ¾dy zajde do pokojíku, aby protoÁ¾e on to tak chce. On si nepÁ™eje, abych spal. On chce, abych byl vzhÁ•ru i kdyÁ¾ má• k niÁ•emu nepotÁ™ebuje. DÁ™ mé nepohodlí. Následně se doplíÁ¾ím do loÁ¾nice, kde se motá Nataša, která šálí spánek jiÁ¾ Á•tvrtou ranní kávou. Je mi vyÁ•teno, Á¾e jsem to vzdal bez boje a ona musela spát s tím malý permoníkem. Je zvláštní, Á¾e to hyperaktivní dítě je hyperaktivní i ve spánku. Sice tedy spí, ale spí agresivně. Neustále s sebou hází, kope ze spaní a slintá. Abych to nemÁ•l tak jednoduché, jsem okamÁ¾itě vyslán vynést plný noÁ•ník. To je slast takhle po ránu. UÁ¾ párkrát se mi stalo, Á¾e jsem cestou na záchod v ospalosti noÁ•ník upustil a ten se rozlil. To pak byla atmosféra v domácnosti napjatá a ve vzduchu visel rozvod. Utírat po ránu ze země rozlitou moÁ•s výkaly, to se nechce samozÁ™ejmÁ¾ nikomu a já mívám tendence tuto Á•innost pÁ™ehrát na Natašu. Jakmile jsou všichni vzhÁ•ru, noÁ•ník je vyneseno a ÁEenÁ•k nakrmen, zaÁ•iná souboj o školku. Já chci, aby šel ÁEenÁ•k do školky. Nataša chce taktéÁ¾, aby šel ÁEenÁ•k do školky. Jenom ÁEenÁ•k nechce. MoÁ¾ná to vypadá, Á¾e to dva na jednoho, tedy pÁ™evaha je jasná, ale mnohdy to jsme my s Natašou, co tahají za kratši konec provazu. Obléknout dítě, které nechce do školky je jako pokoušet se pinzetou vytrhat oboÁ•í gorilímu samci v Á™íji. Je to o hubu, pravdÁ¾podobně zahynete a pokud se vám to podaÁ™í, je to vlastně úplně k niÁ•emu. U gorilího samce musíte vytrhat i to druhé oboÁ•í, protoÁ¾e jinak bude vypadat jako debil a u dítěte to zase dopadne tak, Á¾e zdrhne z vašeho dosahu a tam se znovu vysvěÁ•e. Nevím jak, ale vÁ¾dycky se nám ÁEeÁ•ka společnými silami podaÁ™í pÁ™esvÁ•dit, Á¾e ve školce to tentokrát bude uÁ¾ fakt bezvadný. Á½e uÁ¾ to tam nebude tak špatný, jako v protoÁ¾e dneska je den, kdy se to zlomí. Je jen otázka Á•asu, kdy mu dojde, ve školce je to poÁ™ád stejný, ale zatím se nám to daÁ™í tutlat. Následně ÁEeÁ•ka odvádím k autu, odkud se pokaÁ¾dē musíme vracet, protoÁ¾e má Á¾ízeÁ• a o mu Á•Á•rat. VÁ¾dycky (pokaÁ¾dē si Á™íkám, Á¾e s sebou budu brát flašku s pitím, ale nikdy jsem tak ještÁ¾ neuÁ•inil). Ten kluk hraje o Á•as. Celou cestu do školky autem mi potom mladý oznamuje, Á¾e školku nemá rád a ptá se, jestli pro něho pÁ™ijdu. V podstatě ta dvacetiminutová konverzace v ranní špiÁ•ce je následující. Úvod: On: "Pijdeš po má•?" Já: "Jo" 1.-10. minuta On: "Pijdeš? Pijdeš? Pijdeš? TaÁ¾ko, pijdeš? Pijdeš? (poÁ™ád dokola) Já: "Jo, jo, jo, jo….." 10.-15. minuta (šálím nutkání poslat auto do sloupu) On: "Pijdeš? Pijdeš?....." Já: "jo, jo, jo, jo,….." 16. Minuta On: "Pijdeš" Já: "Ne" On: Á•ev Po zbytek jízdy ho utÁ•šuju, Á¾e jsem si dřál srandu a Á¾e pÁ™ijdu. Ve školce ho odevzdám i pÁ™es jeho odpor a jedu domÁ•. KdyÁ¾ si ho jedu vyzvednou, tak nechce domÁ• a chce zÁ•tat ve školce. To je jak u blbejch tohle. No a takhle to chodí. VeÁ•er ho zase uspím v dřátské posteli, on o pÁ™noci pÁ™íjde, vyhodí má• zpÁ™t do pokojíku, zá zase zapomenu vyndat baterky z piana, protoÁ¾e kaÁ¾dē ráno na piano hraje ÁEenÁ•k, h ÁEenÁ•k, takÁ¾e budu mít opÁ™t parádní ráno a takhle poÁ™ád dokola, dokud se neodstÁ¾uje. A nebo dokud se neodstÁ¾uje. ObÁ¾ verze jsou v jednání. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokraÁ•ování zas někdy pÁ™ištÁ¾)